

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 52.

Extraordinair Session.

21de Møde.

Løverdagen den 22de Septbr.

(Forts.)

Finantsministeren (forts.): Der skal altså være forhandlet paa denne Maade mellem samtlige Ministre, og „de Ministre, som ere enige i Beslutningen, contrasignere den og overtage, saaledes Ansvar for samme.“ Derved er den gjort en heel Deel vanskeligere. Men hvad der endnu er meget væsentligt og hvad der til sidst skal tilføies, det er, at den skal nødvendig forelægges for det først sammentrædende Rigsraad for af det at billiges. Der vil altså aldrig kunne gaae flere Sessioner hen, forinden en saadan Sag fremdrages; den vil ikke komme til at ligge hen, indtil Forholdene ere saa forvandlede, at man ikke med fuldkommen Sikkerhed kan dømme derom, og derfor som oftest vil være nødt til at afholde sig derfra. Dette var det andet Punkt. Med Hensyn dertil troer jeg dog idetmindste, at Alle bør indrømme mig, at Forsatningsudkastet har et virkeligt Fortrin; det vilde idetmindste efter min Opfattelse være saa ubilligt, om man ikke vilde indrømme, at Forsatningsudkastet her stod bedre end Grundloven, at jeg, indtil jeg har hørt det, ikke vil troe, at Nogen vil modstige det. Men nu kommer det tredie ligesaa vigtige Punkt for at kunne danne sig en almindelig og afgjørende Dom om de finantsstille Forholds Ordning i hvilken som helst Forsatning, og det er det, hvorledes Bestemmelsernes Overholdelse controlleres. Thi det vil jo dog ogsaa indsees, at, selv om man havde de allerbedste Bestemmelser for Lovens Givelse,

de strengeste Regler med Hensyn til Overfrisdelse, saa var alt dette øksesløst — ikke saa længe der ikke var dem, der vilde misbruge nogen som helst Bestemmelse, thi for dem kunde man gjerne ladet være at skrive Bestemmelser, det er en Selsfølge — men naar der er en Tendens, en Tilbøielighed tilstede til Misbrug; i saadanne Tilfælde hvor just juridiske Garantier skulle have — paa hvilke man iøvrigt ikke skal lægge saa overmaade megen Vægt; de moralske Garantier ville ogsaa fra min Side indrømmes at være de væsentligste — i saadanne Tilfælde er det just Controllen, der er afgjørende, og hvor denne mangler, kan det ikke nytte, om de to første Punkter vare noksaa fyldestgjørende behandlede. Hvorledes har da Grundloven sikret sig Controllen? Som bekjendt derved, at en Statsrevision er oprettet, der er berettiget til af Regjeringen at faae de fornødne Oplysninger om Statsregnskabet og senere kan forelægge det for Rigsdagen. Men hvad vil dette sige? Derved hemmes jo aldeles ikke Overfrisdelsen. Med andre Ord: Nøglen til Statens Pengeskifte er ganske udelukkende i Finantsministerens Haand, der er ikke den mindste Control med Udgifterne fra Repræsentationens Side; der kan hengaae Aar, inden en Udgifts Overfrisdelse kommer til Kundskab, end sige inden noget Skridt i den Anledning kan foretages af Repræsentationen. De Herrer ville jo erindre, at endnu ere Udgifterne for de 3 sidste Quartaler af 1852 dem aldeles ubekjendte; hvor lang en Bei ville de ikke have at gaae, inden de blive tilbørligt undersøgte, og inden der kan være Tale om i denne Anledning at foretage nogetsom helst Skridt? Er det da en priselig Tilstand? Er dette betryggende med